Степи безводні. Безрибні ріки.
Гаї порожні. Безлюдні села.
Зросли у серці тривожні крики…
Мій дім – руїна. Мій край – пустеля…
І серце гине в жалях холодних.
В глибинах смутку.
В безоднях втрати.
Стоїть над світом в думках-безоднях
в свитині драній старенька мати.
Старого шляху сумна обнова…
І вітер кришить знайому хустку…
Хоч крихту правди, хоч відгук слова
у цю країну, в країну-пустку!